

Ἴπποι ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἐπί θυμὸς ἰκάνοι,
πέμπον, ἐπεὶ μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἄγουσαι
δαίμονος, ἢ κατὰ πάντ' ἄστη φέρει εἰδότα φῶτα·
τῇ φερόμην· τῇ γὰρ με πολύφραστοι φέρον ἵπποι

[5] ἄρμα τιταίνουσαι, κοῦραι δ' ὁδὸν ἠγεμόνευον.
Ἄξων δ' ἐν χνοίησιν ἴει σύριγγος ἀυτῆν
αἰθόμενος - δοιοῖς γὰρ ἐπείγετο δινωτοῖσιν
κύκλοις ἀμφοτέρωθεν -, ὅτε σπερχοίατο πέμπειν
Ἥλιάδες κοῦραι, προλιποῦσαι δῶματα Νυκτός,

[10] εἰς φάος, ὡσάμεναι κράτων ἄπο χερσὶ καλύπτρας.
Ἐνθα πύλαι Νυκτός τε καὶ Ἥματός εἰσι κελεύθων,
καὶ σφας ὑπέρθυρον ἀμφὶς ἔχει καὶ λάινος οὐδός·
αὐταὶ δ' αἰθέριαι πλῆνται μεγάλοισι θυρέτροις·
τῶν δὲ Δίκη πολύποινος ἔχει κληίδας ἀμοιβούς.

[15] Τὴν δὲ παρφάμεναι κοῦραι μαλακοῖσι λόγοισιν
πεῖσαν ἐπιφράδέως, ὡς σφιν βαλανωτὸν ὀχῆα

De merries die mij voeren, brachten mij zover mijn hart maar verlangde, toen ze tijdens hun tocht mij meenamen op de weg, rijk aan woorden, van de godheid - de weg die de mens met kennis meevoert langs <alle steden>. Daarlangs werd ik gebracht:

daarlangs immers voerden mij de paarden in hun wijsheid, de wagen trekkend, terwijl jonge meisjes mij de weg wezen. De as, gloeiend in de bussen, liet het schrille geluid horen van een fluit, want door twee wentelende wielen aan beide kanten werd de wagen voortgedreven, telkens als de dochters van de Zon zich haastten mij te escorteren, nadat ze de woning van de nacht hadden verlaten

naar het licht en nadat ze met hun handen de sluiers van hun hoofd hadden afgeschoven. Daar bevinden zich de poorten naar de wegen van nacht en dag en hen omsluiten aan beide kanten de bovendorpel en de stenen drempel; de poorten, zelf uit ether, zijn gevuld met grote deurvleugels. Daarvan heeft de streng straffende Gerechtigheid de passende sleutels.

De jonge meisjes bepraatten haar met liefelijke woorden en wisten haar handig te overhalen, om voor hen de sluitbalk voorzien van een pin snel van de poorten te

ἀπτερέως ὥσειε πυλέων ἄπο· ταὶ δὲ θυρέτρων
χάσμ' ἀχανὲς ποίησαν ἀναπτάμεναι πολυχάλκους
ἄξονας ἐν σύριγξιν ἀμοιβαδὸν εἰλίξασαι

[20] γόμοις καὶ περόνησιν ἀρηρότε· τῇ ῥα δι' αὐτέων
ἰθὺς ἔχον κοῦραι κατ' ἀμαξιτὸν ἄρμα καὶ ἵππους.
Καί με θεὰ πρόφρων ὑπεδέξατο, χεῖρα δὲ χειρὶ
δεξιτερῆν ἔλεν, ὧδε δ' ἔτος φάτο καὶ με προσηύδα·
ὦ κοῦρ' ἀθανάτοισι συνάορος ἠνιόχοισιν,

[25] ἵπποις ταῖ σε φέρουσιν ἰκάνων ἡμέτερον δῶ,
χαῖρ', ἐπεὶ οὐτι σε μοῖρα κακὴ προὔπεμπε νέεσθαι
τήνδ' ὁδόν - ἧ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἐκτὸς πάτου ἐστίν-,
ἀλλὰ θέμις τε δίκη τε. Χρεῶ δέ σε πάντα πυθέσθαι
ἡμὲν Ἀληθείης εὐκυκλέος ἀτρεμεῖς ἦτορ

[30] ἠδὲ βροτῶν δόξας, ταῖς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθῆς.
Ἄλλ' ἔμπης καὶ ταῦτα μαθήσεται, ὡς τὰ δοκοῦντα
χρῆν δοκίμως εἶναι διὰ παντὸς πάντα περῶντα.

Schuiven. Deze poortdeuren nu vlogen open en gaven achter de deurvleugels een immens wijdse (gapende) ruimte te zien, toen ze een voor een beide zwaar bronzen en met pinnen en spillen [sc. aan de deurpost] samengeklonken stangen

in de scharniergaten [sc. van de hengsels] deden draaien. Daarlangs dan, door die poorten, leidden de jonge meisjes, recht op de grote weg, de wagen en de paarden. En de godin ontving mij welwillend, nam mijn rechterhand in haar hand, en aldus nam ze het woord en richtte zich tot mij. 'Jongeman, gezelschap van onsterfelijke wagenmensters, wees welkom, nu je

met de merries die je vervoeren ons huis hebt bereikt. Want geen ongunstige beschikking is het die je op deze tocht heen en weer begeleidt - hij voert je ver buiten het pad van de mensen - naar wet en gerechtigheid.

Het past dan dat je alles verneemt, zowel omtrent het onschokbare hart van de mooi afgeronde (?) Werkelijkheid alsook over de meningen

van de stervelingen waarin geen werkelijke betrouwbaarheid ligt. Maar toch zul je ook dat alles leren kennen, zoals dat wat mensen menen naar hun mening aannemelijk moest zijn omdat het in alle opzichten alles doordringt.

II

Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν ἐρέω, κόμισαι δὲ σὺ μῦθον ἀκούσας,
αἶπερ ὁδοὶ μοῦναι διζήσιός εἰσι νοῆσαι·
ἢ μὲν ὅπως ἔστιν τε καὶ ὥς οὐκ ἔστι μὴ εἶναι,
Πειθοῦς ἐστι κέλευθος - Ἀληθείη γὰρ ὀπηδεῖ -,

[5]ἢ δ' ὥς οὐκ ἔστιν τε καὶ ὥς χρεῶν ἐστι μὴ εἶναι,
τὴν δὴ τοι φράζω παναπευθέα ἔμμεν ἀταρπὸν·
οὔτε γὰρ ἂν γνοίης τό γε μὴ ἔδον - οὐ γὰρ ἀνυστόν -
οὔτε φράσαις·

III

... τὸ γὰρ αὐτὸ νοεῖν ἐστίν τε καὶ εἶναι.

IV

Λεῦσσε δ' ὅμως ἀπεόντα νόῳ παρεόντα βεβαίως·
οὐ γὰρ ἀποτμήξει τὸ ἔδον τοῦ ἐόντος ἔχεσθαι
οὔτε σκιδνάμενον πάντῃ πάντως κατὰ κόσμον
οὔτε συνιστάμενον.

II

Welnu, dan ga ik het uitspreken en jij moet de boodschap die je verneemt meenemen, welke methoden van onderzoek als enige te constateren zijn: de ene, dat het er is en dat het bovendien zich niet voortdoet dat het er niet is, de weg van de Overtuiging - zij volgt namelijk de Werkelijkheid; en de andere:

dat het er niet is en dat het bovendien zo moet zijn dat het er niet is.

Van dit pad zeg ik je dan, dat het absoluut niet tot kennis leidt; want wat er niet is, daarvan kun je immers geen kennis nemen, want dat is onbegonnen werk, en je kunt het ook niet onder woorden brengen.

III

Het komt namelijk op hetzelfde neer dat je iets kunt beseffen en dat het er is.

IV

Maar richt de blik van je aandacht evengoed op wat verder weg is als op wat onbetwifelbaar dichtbij is; je zult namelijk niet kunnen constateren dat wat er is, ergens losraakt uit het verband van wat er ook is, omdat het niet naar allebei kanten op allerlei manieren zich volgens een bepaalde regel verspreidt en al evenmin zich bijeenvoegt

V

Ἐυνὸν δέ μοί ἐστιν, ὀππόθεν ἄρξωμαι· τόθι γὰρ πάλιν
ἴξομαι αὖθις.

VI

Χρὴ τὸ λέγειν τε νοεῖν τ' ἐὸν ἔμμεναι· ἔστι γὰρ εἶναι,
μηδὲν δ' οὐκ ἔστιν· τὰ σ' ἐγὼ φράζεσθαι ἄνωγα.
Πρώτης γὰρ σ' ἀφ' ὁδοῦ ταύτης διζήσιος <εἴργω>,
αὐτὰρ ἔπειτ' ἀπὸ τῆς, ἣν δὴ βροτοὶ εἰδότες οὐδέν

[5] πλάττονται, δίκρανοι· ἀμηχανίη γὰρ ἐν αὐτῶν
στήθεσιν ἰθύνει πλακτὸν νόον· οἱ δὲ φοροῦνται.
κωφοὶ ὁμῶς τυφλοὶ τε, τεθηπότες, ἄκριτα φύλα,
οἷς τὸ πέλειν τε καὶ οὐκ εἶναι ταῦτόν νενόμισται
κοῦ ταῦτόν, πάντων δὲ παλίντροπὸς ἐστι κέλευθος.

VII

Οὐ γὰρ μήποτε τοῦτο δαμῆ εἶναι μὴ ἐόντα·
ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἴργε νόημα·
μηδέ σ' ἔθος πολύπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω,

V

En voor mij maakt het geen verschil op welk punt ik begin, want op dat punt zal ik
ook weer terugkomen.

VI

We moet dit uitspreken en beseffen: dat er is wat er is; want het is er nu eenmaal en
bestaat, maar 'niets' is er niet en bestaat niet; ik dring erop aan datje dit voor ogen zult
houden. Want de methode van onderzoek waarvan ik jou in de eerste plaats wil
afhouden is de genoemde, maar bovendien ook van die weg waarop

de stervelingen ronddolen die van niets weten en twee koppen hebben. Want zij
hebben geen middel om in hun borst het dolend besef een richting te wijzen, maar zij
laten zich heen en weer slepen, doof en blind tegelijk, verbijsterd, horden die niet
kunnen beslissen, voor wie 'bestaan' en 'er niet zijn' als hetzelfde geldt en ook weer
niet als hetzelfde, en voor wie er van alles een weg op en neer is.

VII

Want nooit ofte nimmer, met geen geweld kan dit worden afgedwongen: dat er is
wat er niet is. In elk geval moet jij je aandacht afhouden van deze methode van
onderzoek en geen beproefde gewenning moet je dwingen deze weg op te gaan,

νωμᾶν ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχήεσαν ἀκουήν

[5]καὶ γλῶσσαν, κρῖναι δὲ λόγῳ πολύδηριν ἔλεγχον
ἐξ ἐμέθεν ῥηθέντα.

VIII

Μόνος δ' ἔτι μῦθος ὁδοῖο
λείπεται ὡς ἔστιν· ταύτη δ' ἐπὶ σήματ' ἔασι
πολλὰ μάλ', ὡς ἀγένητον ἐὸν καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν,
ἔστι γὰρ οὐλομελές τε καὶ ἀτρεμὲς ἠδ' ἀτέλεστον·

[5] οὐδέ ποτ' ἦν οὐδ' ἔσται, ἐπεὶ νῦν ἔστιν ὁμοῦ πᾶν,
ἕν, συνεχές· τίνα γὰρ γένναν διζήσεαι αὐτοῦ;
πῆ πόθεν ἀξηθέν; οὔτ' ἐκ μὴ ἐόντος ἐάσω
φάσθαι σ' οὐδὲ νοεῖν· οὐ γὰρ φατὸν οὐδὲ νοητὸν
ἔστιν ὅπως οὐκ ἔστι. Τί δ' ἂν μιν καὶ χρέος ὦρσεν

[10] ὕστερον ἢ πρόσθεν, τοῦ μηδενὸς ἀρξάμενον, φῦν;
οὕτως ἢ πάμπαν πελέναι χρεῶν ἐστιν ἢ οὐχί.
Οὐδὲ ποτ' ἐκ μὴ ἐόντος ἐφήσει πίστιος ἰσχύς
γίγνεσθαι τι παρ' αὐτό· τοῦ εἵνεκεν οὔτε γενέσθαι
οὔτ' ὄλλυσθαι ἀνήκε Δίκη χαλάσασα πέδησιν,

je blik te laten weiden zonder iets te zien, te vertrouwen op het gonzend gehoor en

de tong; maar je moet met de rede beslissen inzake de omstreden gedachtengang die door mij is uitgesproken.

VIII

Als enige boodschap over de methode blijft dan over: dat het er is. Langs deze weg staan zeer veel aanwijzingen dat wat er is niet voortgebracht is en niet vergankelijk is, dat het één geheel is, uit één stuk, onaantastbaar en zonder einde. Het is er niet eenmaal en het zal er niet eenmaal zijn,

omdat het er nu helemaal tegelijk is, één en samenhangend. Want hoe zou je daarvan een oorsprong kunnen naspeuren? Hoe, vanaf welk punt is het groter geworden? Ik zal je niet toestaan te beweren ofte constateren: uit wat er niet is. Er kan namelijk niet beweerd en niet geconstateerd worden dat het er niet is. En welke noodzaak

wou het ook hebben aangezet om vroeger of later beginnend bij wat niet is, te ontstaan? Zo is het noodzakelijk dat het ofwel helemaal bestaat ofwel er niet is. En evenmin zal de macht van de betrouwbaarheid het toelaten dat ooit uit dat wat er is iets ontstaat dat daarbij komt. Daarom heeft de Gerechtigheid noch worden, noch vergaan toegestaan door het speling te geven in zijn kluisters, maar zij houdt het omsloten.

[15] ἀλλ' ἔχει· ἡ δὲ κρίσις τούτων ἐν τῷδ' ἔστιν·
ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν· κέκριται δ' οὖν, ὥσπερ ἀνάγκη,
τὴν μὲν ἔαν ἀνόητον ἀνώνυμον - οὐ γὰρ ἀληθῆς
ἔστιν ὁδός - τὴν δ' ὥστε πέλειν καὶ ἐτήτυμον εἶναι.
Πῶς δ' ἂν ἔπειτα πέλοιτο ἓόν ; πῶς δ' ἂν κε γένοιτο ;

[20] εἰ γὰρ ἔγεντ', οὐκ ἔστι, οὐδ' εἴ ποτε μέλλει ἔσεσθαι.
Τὼς γένεσις μὲν ἀπέσβεσται καὶ ἄπυστος ὄλεθρος.
Οὐδὲ διαιρετόν ἐστιν, ἐπεὶ πᾶν ἐστιν ὁμοῖον·
οὐδέ τι τῇ μᾶλλον, τό κεν εἴργοι μιν συνέχεσθαι,
οὐδέ τι χειρότερον, πᾶν δ' ἔμπλεόν ἐστιν ἐόντος.

[25] Τῷ ξυνεχῆς πᾶν ἐστιν· ἐὸν γὰρ ἐόντι πελάζει.
Αὐτὰρ ἀκίνητον μεγάλων ἐν πείρασι δεσμῶν
ἔστιν ἀναρχον ἄπυστον, ἐπεὶ γένεσις καὶ ὄλεθρος
τῆλε μάλ' ἐπλάχθησαν, ἀπῶσε δὲ πίστις ἀληθῆς.
Ταῦτόν τ' ἐν ταῦτῳ τε μένον καθ' ἑαυτό τε κεῖται

[30] χούτως ἔμπεδον αὖθι μένει· κρατερὴ γὰρ Ἀνάγκη
πείρατος ἐν δεσμοῖσιν ἔχει, τό μιν ἀμφὶς ἔέργει,

De beslissing over dat alles is hierin gelegen: het is er of het is er niet. De beslissing is dus al gevallen zoals onvermijdelijk is, van de ene weg af te zien, omdat er niets te constateren is en nergens een naam aan te geven - want hij is geen werkelijke weg - en de andere aan te zien voor een weg die er is en naar de waarheid voert.

Hoe zou verder dat wat er is kunnen bestaan? (?) En hoe zou het kunnen ontstaan?

Want als het ontstond, is het er niet, en evenmin als het er nog ooit zal zijn. Dus is wording uitgeblust en is er geen sprake van vergaan.

Ook kan het niet verdeeld worden, omdat het in zijn geheel van gelijke aard is; het is er niet aan een bepaalde kant in hogere mate, iets wat het ervan zou kunnen weerhouden samen te hangen, en ook niet in mindere mate, maar het is als geheel vervuld met wat er is.

Daarom is het geheel een samenhang, want wat er is sluit zich aan bij wat er is. Maar het is ook zonder beweging, binnen de begrenzingen van zijn machtige boeien, zonder begin, zonder ophouden, omdat worden en vergaan heel ver weg zijn gejaagd: de werkelijke betrouwbaarheid heeft die verdreven. Het is daar definitief als hetzelfde bij hetzelfde op zichzelf, en zo blijft het voorgoed op dezelfde plaats.

Want de krachtige Onvermijdelijkheid houdt het vast binnen de boeien van zijn grens die het aan alle kanten omsluit.

οὐνεκεν οὐκ ἀτελεύτητον τὸ ἐὸν θέμις εἶναι
ἔστι γὰρ οὐκ ἐπιδέεσ· μὴ ἐὸν δ' ἂν παντὸς ἐδεῖτο.
Ταῦτὸν δ' ἔστι νοεῖν τε καὶ οὐνεκεν ἔστι νόημα.

[35] Οὐ γὰρ ἄνευ τοῦ ἐόντος, ἐν ᾧ πεφρατισμένον ἐστίν,
εὐρήσεις τὸ νοεῖν· οὐδ' ἦν γὰρ <ἦ> ἔστιν ἢ ἔσται
ἄλλο πάρεξ τοῦ ἐόντος, ἐπεὶ τό γε Μοῖρ' ἐπέδησεν
οὐλον ἀκίνητόν τ' ἔμεναι· τῷ πάντ' ὄνομα' ἔσται,
ὅσσα βροτοὶ κατέθεντο πεποιθότες εἶναι ἀληθῆ,

[40] γίγνεσθαί τε καὶ ὄλλυσθαι, εἶναί τε καὶ οὐχί,
καὶ τόπον ἀλλάσσειν διὰ τε χροά φανὸν ἀμείβειν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πείρας πύματον, τετελεσμένον ἐστὶ
πάντοθεν, εὐκύκλου σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ,
μεσσοθέν ἰσοπαλές πάντη· τὸ γὰρ οὔτε τι μεῖζον

[45] οὔτε τι βαιότερον πελέναι χρεόν ἐστι τῆ ἢ τῆ.
Οὔτε γὰρ οὐκ ἐὸν ἔστι, τό κεν παύοι μιν ἰκνεῖσθαι
εἰς ὁμόν, οὔτ' ἐὸν ἔστιν ὅπως εἶη κεν ἐόντος
τῆ μάλλον τῆ δ' ἦσσον, ἐπεὶ πᾶν ἐστὶν ἄσυλον·
οἷ γὰρ πάντοθεν ἴσον, ὁμῶς ἐν πείρασι κύρει.

En daarom mag wat er is niet onvoltooid zijn, want het is vrij van tekorten. Als dat niet zo was, zou het aan alles te kort hebben.

En hetzelfde is: beseffen en het besef dat het er is.

Want niet buiten de aanwezigheid van wat er is om, de kring waarbinnen de uitspraak geldt, zul je het constateren aantreffen. Want er is verder niets en er zal niets zijn buiten dat wat er is, omdat de Beschikking het hieraan heeft gebonden één geheel en zonder beweging te zijn. Daarom zal alles louter woorden blijken te zijn wat de stervelingen hebben vastgesteld in goed vertrouwen dat het over de werkelijkheid ging:

ontstaan en vergaan, er zijn en er niet zijn, van plaats veranderen en van stralende kleur verschieten.

Maar omdat er een uiterste omgrenzing is, is het definitief voltooid naar alle kanten, vergelijkbaar met de massa van een mooi rond gemaakte bal die van het middelpunt uit in alle opzichten gelijkmatig verdeeld is. Want het past niet dat hier of daar iets groter of

geringer is. Er is namelijk niet een niets (?) dat het ervan zou kunnen weerhouden op één punt samen te komen en het is ook niet zo, dat iets wat er is hier in meerdere en daar in mindere mate aanwezig is dan wat er is, omdat het als geheel onaantastbaar is. Want aan zichzelf gelijk aan alle kanten raakt het gelijkmatig aan zijn grenzen.

[50] Ἐν τῷ σοι παύω πιστὸν λόγον ἠδὲ νόημα
ἀμφὶς ἀληθείης· δόξας δ' ἀπὸ τοῦδε βροτείας
μάνθανε κόσμον ἐμῶν ἐπέων ἀπατηλὸν ἀκούων.
Μορφὰς γὰρ κατέθεντο δύο γνώμας ὀνομάζειν·
τῶν μίαν οὐ χρεῶν ἔστιν - ἐν ᾧ πεπλανημένοι εἰσὶν -·

[55] τὰντία δ' ἐκρίναντο δέμας καὶ σήματ' ἔθεντο
χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τῇ μὲν φλογὸς αἰθέριον πῦρ,
ἥπιον ὄν, μέγ' ἐλαφρόν, ἐωυτῷ πάντοσε τωυτόν,
τῷ δ' ἑτέρῳ μὴ τωυτόν· ἀτὰρ κάκεῖνο κατ' αὐτό
τὰντία νύκτ' ἀδαῆ, πυκινὸν δέμας ἐμβριθές τε.

[60] Τόν σοι ἐγὼ διάκοσμον εἰκότα πάντα φατίζω,
ὡς οὐ μή ποτέ τις σε βροτῶν γνώμη παρελάσση.

IX

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα φάος καὶ νύξ ὀνόμασται
καὶ τὰ κατὰ σφετέρως δυνάμεις ἐπὶ τοῖσί τε καὶ τοῖς,
πᾶν πλέον ἔστιν ὁμοῦ φάεος καὶ νυκτὸς ἀφάντου
ἴσων ἀμφοτέρων, ἐπεὶ οὐδετέρῳ μέτα μηδέν.

Op dit punt beëindig ik mijn betrouwbare verantwoording en constatering inzake de werkelijkheid. Hierna moet je de meningen van de stervelingen vernemen en luisteren naar de bedrieglijke schikking van mijn woorden. Zij namen immers twee vormen aan om daaraan als inzichten een naam te geven, waarvan er één op zich niet genoemd moet worden - op dit punt verkeren zij in dwalingen –

en in tegenstellingen hebben zij de verschijningsvorm gescheiden en merktekens geplaatst, ver weg van elkaar, aan de ene kant het hemelse vuur van de vlam, dat mild is, zeer licht, met zichzelf naar alle kanten hetzelfde, maar niet hetzelfde als al het andere; maar aan de tegenovergestelde kant, ook op zichzelf, de lichtloze nacht, een compacte en drukkende verschijningsvorm.

Die ordening verkondig ik jou in haar geheel naar behoren, zodat er geen kans is dat ooit een inzicht van stervelingen jou op je weg zal inhalen.

IX

Maar omdat alles eenmaal met de benamingen 'licht' en 'nacht' is aangeduid en die namen ook toegepast zijn op de dingen her en der, naar wat in hen het sterkst aanwezig is, is alles tegelijk vol van licht en van nacht zonder uitzicht, waarbij die aan elkaar gelijk zijn, omdat niets bij geen van beide hoort.'

X

Εἶση δ' αἰθερίαν τε φύσιν τά τ' ἐν αἰθέρι πάντα
 σήματα καὶ καθαράς εὐαγέος ἡελίοιο
 λαμπάδος ἔργ' αἰδηλα καὶ ὀππόθεν ἐξεγένοντο,
 ἔργα τε κύκλωπος πεύση περίφοιτα σελήνης

[5] καὶ φύσιν, εἰδήσεις δὲ καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχοντα
 ἐνθεν ἔφυ τε καὶ ὡς μιν ἄγους' ἐπέδησεν Ἀνάγκη
 πείρατ' ἔχειν ἄστρον.

XI

πῶς γαῖα καὶ ἥλιος ἠδὲ σελήνη
 αἰθήρ τε ξυνὸς γάλα τ' οὐράνιον καὶ ὄλυμπος
 ἔσχατος ἠδ' ἄστρον θερμὸν μένος ὠρμήθησαν
 γίγνεσθαι.

XII

Αἱ γὰρ στεινότεραι πληῆντο πυρὸς ἀκρήτιοι,
 αἱ δ' ἐπὶ ταῖς νυκτός, μετὰ δὲ φλογὸς ἴεται αἴσα·
 ἐν δὲ μέσῳ τούτων δαίμων ἦ πάντα κυβερνᾷ·

X

Jij zal de natuur van de ether kennen en alle tekens in de ether; alsook de
 aan het oog onttrokken werken van de heider-reine toorts van de stralende
 zon en vanwaar ze komen, en je zal de rondtrekkende werken van de
 rondogige

maan vernemen en haar natuur, en je zal ook de hemel kennen die <hen> omvat,
 waaruit de hemel ontstaan is en hoe de Noodzaak hem leidde en noopte om de
 grenzen van de sterren vast te houden.

XI

... hoe aarde en zon en maan en de <aan allen> gemeenschappelijke ether en de
 Melkweg en de verst verwijderde Olympus en de gloeiende kracht der sterren
 begon te ontstaan.

XII

Want de smallere <ringen> zijn gevuld met onvermengd vuur, de andere daarnaast
 zijn gevuld met nacht; met deze <ringen van de nacht> echter komt een hoeveelheid
 vuur te voorschijn. In het midden van deze <ringen is er> een godheid, die alles

πάντα γὰρ <ἦ> στυγεροῖο τόκου καὶ μίξιος ἄρχει

[5] πέμπουσ' ἄρσενι θῆλυ μιγῆν τό τ' ἐναντίον αὐτίς
ἄρσεν θηλυτέρω.

XIII

Πρώτιστον μὲν Ἔρωτα θεῶν μητίσατο πάντων...

XIV

Νυκτιφαῆς περὶ γαῖαν ἀλώμενον ἀλλότριον φῶς...

XV

αἰεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐγὰς ἡελίοιο.

XVa

Παρμενίδες ἔν τῃ στιχοποιῳι ὑδατόριζον εἶπειν τὴν
γῆν

XVI

bestuurt. Overal immers heerst zij over gruwelijke geboorte en <seksuele>
vermenging,

het wijfje ertoe aanzettend met het mannetje te paren en dan weer omgekeerd het
mannetje met het wijfje.

XIII

Van alle goden bedacht zij Eros als allereerste ...

XIV

... schijnend in nachtelijk duister, dwalend rond de aarde, een vreemd licht...

XV

... altijd turend naar de stralen van de zon

XVa

Altijd turend naar de stralen van de zon

XVI

Ὡς γὰρ ἕκαστος ἔχει κρᾶσιν μελέων πολυπλάγκτων,
τὼς νόος ἀνθρώποισι παρίσταται· τὸ γὰρ αὐτό
ἔστιν ὅπερ φρονέει μελέων φύσις ἀνθρώποισιν
καὶ πᾶσιν καὶ παντί· τὸ γὰρ πλέον ἐστὶ νόημα.

XVII

δεξιτεροῖσιν μὲν κούρους, λαιοῖσι δὲ κούρας...

XVIII

Femina virque simul Veneris cum germina miscent,
Venis informans diverso ex sanguine virtus
Temperiem servans bene condita corpora fingit.
Nam si virtutes permixto semine pugnent
Nec faciant unam permixto in corpore, dirae
Nascentem gemino vexabunt semine sexum.

XIX

Οὕτω τοι κατὰ δόξαν ἔφυ τάδε καὶ νυν ἔασι
καὶ μετέπειτ' ἀπὸ τοῦδε πελευτήσουσι τροφέντα·
τοῖς δ' ὄνομ' ἀνθρώποι κατέθεντ' ἐπίσημον ἑκάστῳ.

Want zoals iemand in elk bijzonder geval een combinatie krijgt van zeer uiteenlopende fysieke elementen, zo komt ook het besef bij de mensen. Want de gesteldheid van de elementen valt bij de mensen samen met wat zij aan besef produceert, bij alle mensen en bij ieder afzonderlijk; want wat daarin de overhand heeft is besef.

XVII

Aan de rechterzijde jongens, aan de linkerzijde meisjes.

XVIII

Wanneer vrouw en man samen het liefdeszaad uit hun aders mengen, maakt een vormend vermogen goed gebouwde lichamen, als het tenminste uit verschillend bloed een juiste verhouding bewaart. Indien de krachten immers strijden, als eenmaal het zaad vermengd is, dan vormen zij niet één kracht in het door vermenging voortgebrachte lichaam, en zullen zij de groeiende sekse met dubbel zaad mishandelen

XIX

Ziedaar! zo zijn volgens de mening deze dingen ontstaan en zijn zij ook nu en zullen zij in de toekomst, nadat ze tot wasdom gekomen zijn, een einde nemen. Aan elk van deze dingen kenden de mensen een kenmerkende naam toe.